

Bij Artikel 1.1.lid 1.

In het begrippenapparaat ontbreekt een omschrijving van het woord “natuur”. In de wetstekst is op diverse plaatsen duidelijk dat men “Natuur” verward met “Natuurlijke processen”. Ook komt voor dat men het lijkt op te vatten als het geheel van natuurlijke processen en op andere plaatsen in de tekst weer als een min of meer duidelijke gebiedsomschrijving.

Zie onder andere de frases “vrije natuur” in Artikel 3.32. “in het wild levend” Art. 3.5 lid 1.

Bij Artikel 1.1 lid 1

In het begrippenapparaat ontbreekt een omschrijving van het woord dieren. Uit de Bijlagen bij het concept wetsvoorstel is af te leiden dat men er ook de ongewervelde diergroepen bij wil betrekken.

Toch lijkt men dan de reikwijdte niet vatten. Voorbeeld: in artikel 3.32 lid 1 wordt het uitzetten van dieren verboden. Hoe kijkt men dan aan tegen het niet aangelijnd uitlaten van honden, van katten, van postduiven en bijen. De kans van ontsnappen en vervolgens verwilderen is bij alle soorten evident aanwezig. Mogelijk kan wijzigen in “opzettelijk uitzetten” iets verhelderen. Men zal dit toch niet met behulp van de ontheffingsmogelijkheden van Provinciale Staten willen gaan oplossen? **Zie Art. 3.32 lid 4.** Tenslotte als ijkpunt het volgende geval. Hengelaars gebruiken geregeld vliegenmaden als aas. Deze zijn afkomstig van de kweek van vleesvliegen (*Calliphora*, *Phormia* en *Lucilia*). Het komt voor dat de ongebruikte maden verpoppen en vervolgens als vliegen uitkomen. Niet ongewoon is ze dan inderdaad maar te laten vliegen. Is dit uitzetten?

Moeten glastuinders die aan biologische bestrijding doen (tegen veelal uitheemse insecten) maatregelen nemen om hun bestrijders (ook veelal uitheemse soorten) niet naar de buitenwereld te laten ontsnappen? Is biologische bestrijding in de open lucht (uitzetten van bestrijders) wel toegestaan?

In geen van de **Bijlagen** behorend bij een oud beschermingsregime is de korenwolf (*Cricetus cricetus*) te vinden. Dat suggereert in hoge mate een onbeschermd status en dat lijkt toch strijdig met de opvattingen van tenminste de laatste 20 jaren. In aanvulling daarop: voor de vuursalamander (*Salamandra atra*) (opgenomen in Tabel III) geldt het verbod op opzettelijk doden conform **artikel 3.11**. Het komt ons voor dat dit te mager is. De opname in Tabel II moet garanderen dat er voor deze soort maatregelen getroffen worden wanneer ze bedreigd wordt door onttrekking en exploitatie. De bedreiging komt juist door habitat verlies.

Bij nalezing komt het voor dat het totaal aan vierkante kilometers waarin dier-, plant- en korstmossorten bescherming genieten verder wordt beperkt. Wij vrezen dat daarmee de in de wettekst als verboden (**Artikel 3.32**) beschreven drang tot uitzetten van dieren bij dierhouders alleen maar zal toenemen. Dit als protest, of als demonstratie van “is toch wel een goed gebied voor de soort X”.

Tegelijkertijd zal men de neiging hebben om desnoods dan toch maar inheemse reptielen of amfibieën als reserve in gevangenschap te nemen.

In aansluiting hierop komt het vreemd over dat in **Artikel 3.3 4b5** voor vogels expliciet de mogelijkheid tot heruitzetten wordt toegestaan, terwijl die voor andere soorten in artikel 3.32 niet expliciet wordt genoemd. Wordt met heruitzetten een nieuwe poging tot uitzetten bedoeld, daar waar een eerdere mislukte?

Het wordt uit wetstekst (ook **Artikel 1.1 lid 2, 7^e aandachtsstreepje**) en Toelichting niet duidelijk wat men mag en niet mag met inheemse reptielen of amfibieën in de achtertuin. Als die aanwezig zijn, loopt men dan de kans verdacht te worden van uitzetten? Mag men ze vervoeren naar elders als gewijzigde tuinplannen dat uit oogpunt van de bezitter wenselijk voorkomt.

Bij Artikel 3.6

Opgemerkt moet worden, dat er reeds 10-tallen jaren in gevangenschap gehouden en gekweekte populaties zijn van de hier bedoelde soorten. De huidige individuen zijn niet aan de natuur onttrokken. In een aparte bijlage wordt uiteengezet hoe dit heeft kunnen ontstaan. Het heeft geen zin de bewijslast om te keren. Padden die de tuin binnendringen heeft men onder zich. Ze moedwillig weren gaat in tegen de intentie van de wet.

Bij Artikel 3.32 lid 4.

Wat te doen als bij uitzetten met toestemming de betreffende soort de provinciale grenzen overschrijdt? Het potentiële gebied geschikt voor uitzetten wordt alleen maar kleiner als men voor deze grensoverschrijding voorzorgsmaatregelen moet treffen

Bij Artikel 3.37.

Bij wat invasieve exoten genoemd worden bevinden zich soorten die thans als gezelschapsdier gehouden worden. Het succes van deze soorten (voorbeeld: roodwang-sierschildpad) wordt door een deel van onze achterban gezien als een bewijs dat er inde vrije natuur ruimte is voor een ecologisch analogon bijvoorbeeld een verdwenen (lokaal uitgestorven) inheems reptiel (voorbeeld: Europese moerasschildpad).

Gepleit wordt voor een tenminste een overgangsregeling, waarbij de invoer wordt stopgezet, en het houden nog wordt toegestaan. Mogelijk dat een fokverbod zoals met sommige rassen honden het geval is, nog een wenselijk toevoeging is.

Drs. W. Wilhelm
Secretaris SATO
(Samenwerkende Aquarium- en Terrarium Organisaties)
17 november 2011

BIJLAGE

Bij de reactie van SATO op de concept wet "Natuur"

Van:

Samenwerkende Aquarium en Terrarium Organisaties

Datum 12 – 11 - 2011

W. Wilhelm (secretaris)

Eisenhowerlaan 66

2625 GK Delft

Nederlandse Vereniging voor Herpetologie en Terrariumkunde "Lacerta"

G. Hofstra

Boscheweg 36

5151 BD Drunen

Aan:

Ministerie van Economische Zaken, Landbouw en Innovatie

Team Internetconsultatie.

Door tussenkomst van:

Stichting Platform Verantwoord Huisdierenbezit

Postbus 64

3770 AB Barneveld

Onderwerp:

Verzoek tot implementatie van regelgeving in de Natuurwet, om het houden van aantoonbaar in gevangenschap gekweekte inheemse reptielen en amfibieën toe te staan.

Bijlagen: Twee

Ons kenmerk: SATO2011/406

Hierbij doen wij de brief van de heer Bert Broers toekomen, waar naar de inhoud kortheidshalve wordt verwezen.

Dezerzijds wordt het voorstel alsmede de motivering daarvan volledig onderschreven.

Met vriendelijke groet,

Drs. W. Wilhelm

Drs. G. Hofstra

Bert Broers

Oude Zwarteweg 17

7891 XH Klazienaveen

2011 2010

10 november

Aan:

Ministerie van Economische Zaken, Landbouw en Innovatie
t.a.v. Team Internetconsultatie.

Door tussenkomst van:

- Vereniging voor Herpetologie en Terrariumkunde "Lacerta" / Samenwerkende Aquarium en Terrarium Organisaties
- Stichting Platvorm Verantwoord Huisdierenbezit

Betreft: Verzoek tot implementatie van regelgeving in de Natuurwet, voor het toestaan van het houden van aantoonbaar in gevangenschap gekweekte inheemse reptielen en amfibieën.

Geachte dames en heren,

Met grote belangstelling heb ik de voorlopige tekst gelezen van de nieuwe Natuurwet. In dit plan van aanpak komt naar voren dat er behoefte bestaat aan nieuwe wetgeving, omdat vooral de Flora en Faunawet als ingewikkeld wordt ervaren. Zowel in voorbereidende teksten voor de nieuwe Natuurwet als in voorbereidende teksten op de Wet Dieren geeft u aan dat er behoefte bestaat aan eenvormige en transparantere wetgeving. Ook terrariumhouders in Nederland lopen regelmatig tegen onvolkomenheden, onduidelijkheden en inconsequenties in de Flora en Faunawet aan waar het gaat om inheemse amfibieën en reptielen en juichen deze wet van harte toe.

Na het lezen van de voorlopige tekst van de Natuurwet krijg ik de indruk dat het houden en kweken van aantoonbaar in gevangenschap gekweekte inheemse amfibieën en reptielen na invoering van deze wet toegestaan is. In art. 3.6 wordt uitdrukkelijk gesteld dat het verbod op het onder zich hebben, vervoeren, verhandelen, ruilen of te koop of te ruil aanbieden van dieren en planten die in bijlage IV van de Habitatrictlijn zijn opgenomen specifiek geldt voor planten en dieren die aan de natuur zijn onttrokken. Bij nagekweekte dieren is dit per definitie niet het geval.

Ik zou hier graag uitsluitel over hebben.

In geval mijn interpretatie van deze wet niet in overeenstemming is met wat bedoeld wordt, wil ik graag uiteen zetten waarom het naar mijn mening wenselijk is dat het toestaan wordt aantoonbaar in gevangenschap gekweekte inheemse reptielen en amfibieën te houden.

Inleiding.

In het verleden werden door terrariumliefhebbers regelmatig inheemse reptielen en amfibieën gehouden. Dit gebeurde tot de wet BID in de jaren '70 van de vorige eeuw in werking trad en het verboden werd om nog langer inheemse reptielen en amfibieën te houden.

In het proces vóór de inwerkingtreding van de wet BID is er regelmatig overleg geweest tussen de Nederlandse Vereniging voor Herpetologie en Terrariumkunde "Lacerta" en het toenmalige ministerie van CRM over het verlenen van ontheffingen op het verbod op het

houden van inheemse reptielen en amfibieën aan mensen die deze dieren toen al in hun bezit hadden.

Mensen die destijds inheemse reptielen of amfibieën in terraria hielden hebben aan Lacerta en al dan niet via Lacerta aan het toenmalige ministerie van CRM doorgegeven welke inheemse dieren zij hielden en hoeveel. Ondanks alle overleg, zijn er uiteindelijk voor zover wij weten geen ontheffingen verleend. Over de reden daarvan is mij niets bekend.

Ik heb dit altijd als onrechtvaardig en inconsequent ervaren, temeer daar vogelliefhebbers die inheemse vogels hielden wél een ontheffing konden krijgen en ook verder mochten kweken met deze vogels.

Mochten er destijds toch ontheffingen zijn verleend, dan is het gezien de leeftijd die inheemse reptielen en amfibieën in gevangenschap kunnen bereiken niet ondenkbaar dat een deel van deze dieren nog in leven is.

Legaal in ons land gekweekte exemplaren zullen er in Nederland niet zijn, want voor nakomelingen werd geen ontheffing verleend. De reden daarvoor is waarschijnlijk geweest dat men er - overigens ten onrechte - van uitging dat er met inheemse reptielen en amfibieën niet gekweekt kan worden.

Het is echter niet zeker of er in Nederland nakweekdieren van inheemse soorten zijn. Mensen die ontheffing hebben gekregen en van deze dieren nakweek hebben, zijn klem komen te zitten. Enerzijds mogen zij de nagekweekte dieren niet houden, anderzijds mogen zij de dieren niet transporteren of vrijlaten. Kortom: wat zij ook doen, zij zullen altijd in overtreding zijn.

Toen de Flora en Faunawet in werking trad, is men er klaarblijkelijk van uit gegaan dat er in Nederland geen inheemse reptielen en amfibieën meer gehouden worden en dat dieren waar eventueel ontheffing voor is verleend inmiddels zijn gestorven. Weliswaar wordt in artikel 75 de gelegenheid geboden een verzoek om ontheffing in te dienen, maar als navraag wordt gedaan bij het LNV-loket, komen particulieren onder geen enkele voorwaarde voor een dergelijke ontheffing in aanmerking. Dit komt overigens vaak pas na enig heen en weer bellen of schrijven tot uiting, omdat ook de betrokken medewerkers vaak niet weten wat zij met onze vragen aan moeten.

Ook de Wet Dieren gaat er vanuit dat dieren die onder de Flora en Faunawet vallen niet gehouden worden. Zij zegt over de Flora en Faunawet: "Een dier in de natuur heeft recht op een leven dat zo min mogelijk wordt verstoord door menselijke bemoeienis Het kenmerkende verschil tussen gehouden dieren en in het wild levende dieren is de beschikkingskracht van de mens over het dier." Uit deze zin blijkt dat de Flora en Faunawet helemaal niet denkt aan in de mogelijkheid dat er in gevangenschap gekweekte exemplaren van inheemse reptielen en amfibieën bestaan.

Gezien de geschiedenis van de bescherming van reptielen en amfibieën in Nederland is het misschien nog enigszins te begrijpen dat er nooit toestemming wordt gegeven om inheemse reptielen of amfibieën te mogen houden, maar het wordt gecompliceerder als er gekeken wordt naar de situatie in ons omringende landen.

In onder meer Duitsland, Frankrijk, Oostenrijk en Spanje is er in het verleden soortgelijke beschermende wetgeving in werking getreden als in Nederland.

Een groot verschil met ons land is echter dat er in deze landen ontheffingen zijn verleend voor zowel het houden als het kweken van daar inheemse reptielen en amfibieën. Bovendien is het daar wettelijk toegestaan om deze nakweekdieren aan andere liefhebbers ter beschikking te stellen, mits de dieren aantoonbaar gekweekt zijn en bij de overheid zijn aangemeld.

In België was de wetgeving vergelijkbaar met de onze.

Daar is echter in 2009 een wetwijziging in werking getreden, waardoor het nu ook in België toegestaan is aantoonbaar in gevangenschap gekweekte exemplaren van inheemse reptielen en amfibieën onder zich te houden.

Voorstel.

Mijn voorstel is om ook in Nederland de wetgeving zodanig aan te passen dat aantoonbaar in gevangenschap gekweekte inheemse reptielen en amfibieën ook in Nederland gehouden mogen worden.

De redenen daarvoor zijn de volgende:

1. De Flora en Faunawet waarin het verbod op het houden van inheemse dieren en planten momenteel geregeld is, is onduidelijk en leidt tot inconsequent beleid. Dit omdat het volgens onze wetgeving wel mogelijk is om inheemse vogels te houden, mits ze gekweekt zijn, maar niet om inheemse reptielen en amfibieën te houden. Dit komt mij zeer onlogisch voor. In de Flora en Faunawet staat weliswaar dat er ontheffing op het houden van inheemse dieren aangevraagd kan worden, maar er zijn geen criteria aangegeven voor in gevangenschap gekweekte exemplaren. Bij navraag bij het LNV-loket ontstaat vaak verwarring omdat men het daar ook niet blijkt te weten. Soms worden verkeerde adviezen gegeven, die later door andere medewerkers van het loket worden herroepen. De reden lijkt te zijn dat men van de – ontorechte – veronderstelling uitgaat dat men alleen over inheemse reptielen en amfibieën kan beschikken als men ze zelf vangt. De oorzaak van deze gedachtegang ligt waarschijnlijk in de Flora en Faunawet, die “strekt tot bescherming van in het wild levende inheemse en uitheemse planten- en diersoorten, mede ter uitvoering van de Vogel- en Habitatrichtlijn op het punt van de bescherming van soorten, de Europese verordeningen ter uitvoering van het internationale CITES-verdrag voor de handel in bedreigde diersoorten en andere internationale verplichtingen”. Zij richt zich dus helemaal niet op dieren die in gevangenschap gekweekt zijn. Desondanks worden niet of nauwelijks ontheffingen verleend aan particulieren die nagekweekte exemplaren van inheemse dieren willen houden. Uit de memorie van toelichting van vergaderjaar 2007-2008 31389 (Wet dieren) paragraaf 9.1.4. blijkt waarom: “De Flora en Faunawet gaat over in het wild levende dieren”. Nagekweekte dieren zijn echter per definitie niet in het wild levend. Er wordt dus in de wet niet gerekend met de mogelijkheid dat er aantoonbaar op legale wijze in gevangenschap gekweekte inheemse reptielen en amfibieën bestaan. Naar mijn mening is dit een “blinde vlek” in de wetgeving.

2. Er worden in Europa – met name in Duitsland, Frankrijk, Oostenrijk, en sinds 2009 ook in België – op legale wijze grote aantallen reptielen en amfibieën nagekweekt die ook bij ons inheems zijn.

Het gaat hierbij onder andere om de ringslang, de zandhagedis, de levendbarende hagedis, de muurhagedis, de hazelworm, de vuursalamander, de Alpenwatersalamander, de kamsalamander, de kleine watersalamander, de vinpootsalamander, de boomkikker, de geelbuikvuurpad, de knoflookpad, de rugstreeppad, het groene kikker complex en de gewone pad. Ook alle andere soorten kunnen gekweekt worden, zij het dat ze moeilijker te houden zijn.

Met name de zandhagedis, de muurhagedis, de geelbuikvuurpad, de boomkikker, de vuursalamander en de kamsalamander blijken in gevangenschap gemakkelijk te kweken en worden dan ook in grote aantallen gekweekt. Deze dieren worden in de genoemde landen ook aan derden verkocht, met een verklaring dat het om legaal verkregen dieren gaat.

Dit leidt – vooral bij beginnende liefhebbers in Nederland, maar zelfs bij gevorderden die redelijk thuis zijn in de eigen wetgeving - regelmatig tot verwarring.

De verkopers verkeren vaak in de veronderstelling dat hun dieren in de gehele EU legaal zijn, vermelden dat soms op de overdrachtsverklaringen en verkopen deze geheel te goeder trouw soms ook aan Nederlanders.

Ook de Nederlandse kopers denken legale dieren aan te schaffen, met als gevolg dat legaal gekochte dieren in ons land opeens illegaal blijken te zijn. Ook dit is te wijten aan de onterechte veronderstelling van de wetgeving, dat men alleen inheemse dieren onder zich kan hebben door ze uit de natuur te onttrekken.

Ook het omgekeerde komt voor: kwekers komen vanuit de ons omringende landen met hun nagekweekte inheemse reptielen en amfibieën naar Nederland in de veronderstelling dat zij deze dieren ook hier legaal kunnen verkopen, niet beseffend dat zij strafbaar zijn zodra zij de Nederlandse grens passeren.

3. Deze gekweekte dieren hebben nooit deel uitgemaakt van de Europese herpetofauna. Ook de ouderdieren zijn in gevangenschap gekweekt, of zijn inmiddels al zo oud dat ze al in het bezit van particulieren waren voor er wetgeving op het verbod van inheemse dieren in werking was getreden.

4. Een bezitsverbod ten opzichte van deze gekweekte dieren draagt op geen enkele wijze bij tot de bescherming van de soort. Als het toegestaan wordt deze dieren in Nederland onder zich te hebben, zal dat op geen enkele manier een nadelige invloed hebben op de in het wild levende flora en fauna in ons land. Daarom is het op zich al vreemd dat er voor deze dieren onder de huidige Flora en Faunawet geen uitzondering op het bezitsverbod gemaakt kan worden. Als het criterium dat er geen schade aan de in het wild levende populaties wordt toegebracht leidend is, dan zouden deze gekweekte dieren mijns inziens zonder bezwaar gehouden moeten kunnen worden.

5. Het in gevangenschap houden van inheemse reptielen en amfibieën kan zelfs een positieve invloed hebben op de in het wild levende inheemse reptielen en amfibieën. Wereldwijd worden met name amfibieën blootgesteld aan een schimmelziekte die al vele soorten heeft gedecimeerd of zelfs uitgeroeid. Gevangenschappopulaties kunnen tegen deze schimmel beschermd worden en zouden eventueel zelfs als “back-up” kunnen dienen voor in het wild levende populaties, zoals op dit moment ook al voorbereid en uitgevoerd wordt voor vele tropische amfibieën. Eventueel zouden stamboeken van inheemse soorten aangemeld kunnen worden bij het European Studbook Foundation.

6. Ook uit het oogpunt van vermijding van faunavervalsing zijn bij onbedoelde ontsnapping van inheemse reptielen en amfibieën de risico's voor de Nederlandse herpetofauna klein. De meeste inheemse dieren die in terraria gehouden worden zijn dieren die dermate specifieke eisen aan hun biotoop stellen dat ze bij ontsnapping geen andere dieren zullen verdrijven. Ook zal er geen verdringing van inheemse dieren plaatsvinden.

7. Juist de strikte regelgeving in de Flora en Faunawet heeft geleid tot de import van een invasieve exoot als de brulkikker. Omdat groene kikkers niet verhandeld mogen worden, zijn dierenhandels en tuincentra uitgeweken naar buitenlandse soorten als de brulkikker voor tuinvijvers. Nu de brulkikker niet meer verhandeld mag worden wijken deze bedrijven uit naar de handel in groene kikkersoorten van de Balkan. Ook worden allerlei exotische salamandersoorten verhandeld ten behoeve van vijvers. Verdringing en het overbrengen van ziekten op onze amfibieën in het wild kunnen het gevolg zijn. Toestaan van het houden van

gekweekte inheemse amfibieën en reptielen kunnen de bedreiging door invasieve exotische kikkersoorten een halt toeroepen.

8. Het is in Europa steeds meer gangbaar om in de landelijke wetgeving rekening te houden met wetgeving in andere Europese landen. Zelf geeft u in uw plan van aanpak aan datzelfde te willen doen. In alle landen om ons heen is het momenteel toegestaan om aantoonbaar in gevangenschap gefokte en geboren inheemse reptielen en amfibieën te houden, afkomstig van eveneens aantoonbaar op legale wijze gehouden ouderdieren. Het zou een veel duidelijker praktijk geven als in Nederland dezelfde wetgeving voor liefhebbers van het houden van inheemse reptielen en amfibieën zou gelden als in de ons omringende landen.

8. Per saldo zal een dergelijke wetgeving een positieve impuls aan het houden van gekweekte reptielen en amfibieën geven. Overigens is er de laatste decennia binnen de terrariumverenigingen al een grote beweging op gang gekomen om nagekweekte dieren te prefereren boven dieren die aan het wild worden onttrokken.

9. Deze wetgeving zal een positieve impuls geven aan het welzijn van de gehouden dieren, omdat het om dieren gaat die gewend zijn aan het leven onder terrariumomstandigheden.

10. Deze wetgeving zal positief uitpakken op de herpetofauna wereldwijd. Veel diersoorten vallen onder geen enkele wetgeving en worden daarom massaal geïmporteerd. De bereidheid om met inheemse soorten te kweken is in de omringende landen groot. Onze verwachting is dat dat in Nederland niet anders zal zijn. Deze gekweekte dieren kunnen de vraag naar in het wild gevangen import terugdringen.

11. Gezien bovenstaande kunnen in gevangenschap gefokte en geboren inheemse amfibieën en reptielen gehouden worden zonder afbreuk te doen aan het Verdrag van Bonn, het Verdrag van Bern, het Verdrag van Ramsar, het Biodiversiteitsverdrag, het Werelderfgoed - verdrag, en het CITES - verdrag.

12. Met het toestaan van het houden van aantoonbaar in gevangenschap gekweekte inheemse dieren, zou u naar mijn mening op een goede wijze vorm kunnen geven aan uw wens om tot wetgeving te komen die de juiste balans heeft tussen recht doen aan mensen, aan natuur en aan economie.

13. Paragraaf 6.1. van De Wet Dieren geeft aan dat bij tegenstrijdigheid de oplossing gevonden kan worden in het wetsvoorstel van de Wet Dieren. Naar mijn mening is het op grond van deze regel mogelijk om toe te staan dat aantoonbaar in gevangenschap nagekweekte exemplaren van inheemse reptielen en amfibieën gehouden worden.

Uitvoeringsregelingen.

Het zou aanbeveling verdienen om het onnodige onderscheid tussen de uitvoeringsregelingen met betrekking tot het houden van inheemse vogels en die tot het houden van andere inheemse dieren te laten vervallen. Dat past ook in uw eigen wens om de Vogelrichtlijn en de Habitatrichtlijn zoveel mogelijk op uniforme wijze, in één regime om te zetten, zoals u aangeeft in uw evaluatie "Over wetten van de natuur" uit 2008. Ook de wetgeving op inheemse dieren en die op Europese dieren zou kunnen worden geüniformeerd, door van de diersoorten die in Europa in het wild voorkomen alleen in gevangenschap gekweekte

exemplaren en exemplaren die al voor de inwerkingtreding van de beperkende maatregelen gehouden werden als te houden toe te staan.

Registratie, overdracht en individueel herkenbaar maken van dieren.

Ik ben mij er terdege van bewust dat er een duidelijk systeem moet komen, teneinde te kunnen controleren dat de dieren waarom het gaat inderdaad in gevangenschap gekweekt zijn. Het verdient sterk aanbeveling dat kwekers wordt verplicht zich te houden aan de Regeling administratie bezit van en handel in beschermde dier- en plantensoorten van 5 maart 2002. Deze regeling geeft aan welke registratie de houder van beschermde dieren, genoemd in de bijlagen A en B van de Europese basisverordening, moet voeren. Om te bewijzen dat een dier afkomstig is van nakweek zal het aanbeveling verdienen om kwekers een ondertekende verklaring te laten opstellen met daarop vermeld de naam, adres en Burger Service Nummer, waarop staat aangegeven hoeveel dieren er van welke soort zijn overgedragen en op welke datum dat gebeurd is. Op de verklaring moet aangegeven zijn dat het om legaal gekweekte dieren gaat. Voor beschermde soorten die op CITES-lijsten staan is deze praktijk al gangbaar.

Tot slot.

Mocht u naar aanleiding van deze brief vragen hebben, dan ben ik van ten alle tijde bereid hierover met u in gesprek te gaan.

Met vriendelijke groet,
Bert Broers